

רק מה שאינסופי, לא יכול לאכזב

וריאציות על חזייה

1

בְּאֵגֶם הַגְּדוֹל שֶׁהִגֵּשׁ לָנוּ כְּמוֹ צִלְחָת, שֶׁהַיּוֹם הַיִּיטִי יְכוּלָה לְחַצוֹת בְּשַׁחֲיָה, הַתְּקַשְׁקֵשְׁנוּ כְּמוֹ כְּלָבְלָבִים וְלֹא רָצִינוּ לְלַכֵּת, עִם גְּלָגְלִים בְּדַמוֹת לֹא זֹכֶרֶת אִיזוֹ חַיָּה, וְאוּלַי לֹא חַיָּה, סֵתֵם צוּרָה מִפְּשֻׁטת וּפְסִיכִית שֶׁקִּבְּלָנוּ בְּמִקְרָה, כְּמוֹ כָּל מָה שֶׁהָיָה. וּמִפְּנֵי שֶׁהַכֹּל קָרָה בְּמִקְרָה, שֶׁחֲקֵנוּ בְּנַחַת וְחִכְנוּ בְּסִבְלָנוֹת שֶׁיִּקְנוּ לָנוּ בְּגַד־יָם אֲמִתִּי. בְּאוֹתָהּ שָׁנָה חִכְנוּ עַד הַשְּׁלֶכֶת, עַד שֶׁלֹּא הָיָה עוֹד סִפְק שֶׁאֲנַחְנוּ בְּנוֹת, אוֹיָה.

אָבֵל שׁוֹם נְשִׁיּוֹת מְשַׁלִּי לֹא חֲצָתָה אֶת הַגְּבוּל לְלִיטָא, כְּמוֹ מְשֻׁלֹחַ שְׁנַתְקַע בְּנַמְל, כִּי הָאֲנִיָּה לֹא מוֹרְשִׁית לְהַכְּנֵס. כְּאֵלּוּ נִקְלַעְתִּי לְכִיס שֶׁל זְמַן יְלִדוֹת, מִתְקַנֶּת אֶת הַגְּרִיעָה שֶׁל הַיְלָדוֹת מִכָּל הַסְּפָרִים, וְאִף אַחַת לֹא קוֹלְטֵת שֶׁצָּרִיךְ זֶה מִכֶּבֶר לְקַחַת אוֹתָנוּ לְקִנּוֹת חֲזִיָּה. וְשָׂדֵי הַיְהוּדִיִּים הַקְּטָנִים הִסְתַּתְּרוּ בְּשִׁמְלֵה קַתוֹלִית וְנִסּוּ לְעַצֵּר אֶת הַעֲתִיד בְּאִיבָה סְמוּיָה.

אָבֵל מְצָאנוּ גּוֹזִיָּה בְּמַחְסֵן, וְהוּא הִגִּיעַ בְּכָל זֹאת – בְּמִקּוֹם אַחֵר, בְּמִקְרָה, כְּמוֹ כָּל מָה שֶׁהָיָה.

טיסה אחת הפכה אותי לנערה.
 פתאם נזקקתי לסכין גלות,
 פתאם הלכו הטיילים והחוגים
 והמורה לצרפתית. הו, לפחות את המורה
 לצרפתית הייתם משאירים לי! אך הרוח
 אשר נשאה אותי, נולדה לשאת עשן צמיגים:

בלי רחמים. הפכתי נערה, והחנוף הלא פורמלי
 שלי נגמר. מזל שהתעקשתי על המגמה לאמנות.
 הייתי היחידה במגמה שכבר הכירה
 את ספורי הברית החדשה, ונעמה לי
 ההכרות המחודשת עם מרים, יוסף ובנם, תינוק חמוד,
 היפי עתיק. המים מסביב הפכו לבירה

מרה של התבגרות. אין מה ללבש, כי סמרטוטי המכולה
 אינם טובים לשום דבר. הפכתי מלקטת שמאטעס
 שלא התאימו לבנות האחרות, ועד היום
 שקי בגדים משמשים משום מה נמשכים אלי,
 מה אני, ויצ"ו? כן. הפכתי נערה במחי טיסה. שמעתי
 שאי אפשר יותר בלי חזיה, ונגמר ימי התם,

כמו שהיו אומרים בספר אחר, שלא אני כתבתי.
 מצאנו כמה חזיות במכולה (הגווייה מהמחסן הלכה לאחותי).
 מדה מקרית, דגם מקרי, כלום לא שלי, כלום לא נבחר
 למעני. הייתי גוף מקרי עם לב אקסטטי,
 שהחצים כלם מכונים אליו. לב חרדתי –
 דוקא אותו בחרתי בעצמי. כאב גדילה שלא עבר

אף פעם, ועדין מיסר באינטרולים אקראיים
 את מה שהעמיד הפך אליו את גוף
 הנערה ההיא עם חזיה זרה, ובעיניה – הלם.
 אני כבר בת יותר מארבעים,
 והעמיד עדין משנה אותי, כמו מלאי חלקי חלוף,
 לאט לאט. אבל, תודה לאל, כבר אין טיסות כאלה.

3

הַעֲתִיד מַגִּיעַ בְּלִי הַרְף,
כְּמוֹ גַל עַל גַּל, כְּמוֹ גַל עַל גַּל.
הַעֲתִיד לֹא זֹרַע הָרֶס,
הוּא מַחְלִיף חֶלֶק חֶלֶק, מְמַלֵּא חֶלֶל חֶלֶל.

הַעֲתִיד לֹא בּוֹנֵה גִילִיוֹטִינּוֹת,
הוּא מַחְלִיף אֵיבָר אֵיבָר.
הַעֲתִיד יוֹדֵעַ לְטִינִית
שֶׁלֹּא הַשְּׁפֵלֶתִי לְלַמֵּד בְּעֵבֶר.

הַעֲתִיד מַגִּיעַ בְּרֶגֶל –
אֶפְשָׁרוֹת שֶׁהַמַּד"ב לֹא כָּסָה.
הַעֲתִיד לֹא עוֹזֵב אוֹתִי לְרַגַע,
מְעַדְכֵן גְּרֶסָה, מְעַדְכֵן עוֹד גְּרֶסָה.

4

"אוֹלֵי תוֹרִידֵי אֵת זֶה," אָמְרָה טְרִי,
"כָּל הַחֲזִיזוֹת הָאֵלֶּה רַק יִפְרִיעוּ לְךָ עֲכָשׁוּ,
אֵת צְרִיכָה לְנֶשֶׁם.
אֵת צְרִיכָה לְנֶשֶׁם."
כְּמוֹ חוֹתֶרֶת
בְּנֶהָר שֶׁמִּמֶּנּוּ מִיִּשְׁהוּ אַחַר לֹא שָׁב.

"תוֹרִידֵי כָּל מָה שְׁלוֹחֵץ, כָּל מָה שֶׁגּוֹמֵי,
כָּל מָה שֶׁרְצוּעוֹת וְכָל מָה שֶׁצָּפוּף.
זֶה לֹא מִתְאַיִם לְחֹדֶר לְדָה.
זֶה לֹא מִתְאַיִם לְחֹדֶר לְדָה.
וּכְשֶׁתִּקְוֵמִי,
אֵל תִּמְהָרִי לְהַתְּלִבֵּשׁ. אֵל תִּמְהָרִי גַם אִם תִּרְצִי לְעוֹף."

אָמְרָה, וּנְגַמְרָה לָהּ הַמְשֻׁמֶרֶת.
הַגִּיעָה רַחֵל בְּמַלְעֵיל וְשִׁלְלָהּ אֵת חִפְשׁ הַתְּנוּעָה.

נשָׂאָר לִי רֶק לְנֶשֶׁם.
נשָׂאָר לִי רֶק לְנֶשֶׁם.
לְנֶשֶׁם זֶה מְרֹד.
Merde. היא חֲתָכָה אוֹתִי, כְּמוֹ רְצוּעָה.

בֵּין הַצִּירִים, כְּדֵי שְׂיִכְאֵב יוֹתֵר. Rock it,
Baby, rock it, baby, rock the fuckin' boat!
יֵשׁ לִי אֲוִיר.
יֵשׁ לִי אֲוִיר.
יֵשׁ לִי תִינֶקֶת.
יֵשׁ לָהּ בִּידַיִם עֶשֶׂר אֶצְבָּעוֹת.

5

שֶׁד קָטָן מְצִיץ אֶל הַיָּם הַתִּיכוֹן.
תִּינֹק אוֹכֵל. תִּינֶקֶת אוֹכֵלֶת.
סִפְסָל בְּשֹׁדְרָה. יִלְדָה. יִלְדָה.
אֵי שֵׁם נָחַשׁ הוֹלֵךְ עַל גַּחוֹן,

אוֹכֵל עֶפֶר. וְאַתָּם – חֶלֶב:
הַשֶּׁד הַפֶּה לְפוֹנְקִיּוֹנִלִי.
סוֹפְסוֹף כְּבִתָּה הַהֵלָה שְׁנִתְנָה לִי
דְמִיוֹן לְאִשָּׁה, וְכֵן מוֹטֵב,

כְּאֵלוֹ חוֹרְתֵי לְהִיּוֹת יִלְדָה,
כְּשֶׁהַגּוֹף לֹא עֲשָׂה שׁוֹם דְּבָר בְּסִתֵּר:
הַרְגָלִים – רְצוֹת, הַעֵינַיִם – בְּסִפְרֵי,
הַלֵּב – אוֹהֵב, וְאֵין שׁוֹם חִידָה,

שׁוֹם תְּעִלּוּמָה שֶׁל נְשׁוֹת-חֶצֵר.
רְפִידוֹת בְּחֻזְיָה, וּבְלֵב – עוֹד סֶדֶק.
"Just like a woman", כְּתֵב דִּילֵן לְסִדְג'וֹוִיקָה,
וּחֶבֶל שֶׁהִתְכַּוֵּן לְמִשְׁהוֹ לְגַמְרֵי אַחֵר.

עֲתִיד יָקָר, תֵּן יָד. (פָּאָב, הַחֲכָם).
 כִּי הַתִּינִקוֹת עוֹד מְעַט בֵּת עֵשֶׁר,
 וּכְבֹר קִנִּיתִי לָהּ אוֹתָן – וְרִדוֹת, רְכוּת:
 שְׁרִיֹן שֶׁל צֵב תִּינוֹק. אֵינִי יוֹדַעַת
 אֵיזָה אֵינְסִטִּינְקֵט מוֹזֵר שֶׁלַח אוֹתִי
 לְקִנּוֹת לָהּ מִשְׁהוּ שֶׁלֹּא הָיָה לִי.
 עֲכָשׁוּ הַגּוֹף הַדָּק שֶׁלָּהּ יָקָר
 בְּבֵד אֶלְסֵטִי – רָמְזוּ רָה, שֶׁקֵּט
 לַעֲתִידָהּ. אֵינִי יוֹדַעַת אִם צְדָקָתִי:
 קָרָאתִי לוֹ לְהַתְּצֵב מִקֶּדֶם כָּל כָּה.
 עֲתִיד יָקָר, תִּהְיֶה אֶתְנוּ. שְׁמֹר עָלֶיהָ.

נוסעת בזמן

אֲנִי זוֹכֵרֶת: בְּשֵׁשׁ הַשָּׁמַיִם הִפְכּוּ לְתַקְרַת כְּנִסְיָה קְסוּמָה.
 עָרַב קְתוּלֵי הָיָה יוֹרֵד, כְּמוֹ אֵיזָה יָשׁוּ עַל אֲדָמָה.
 הַשֶּׁלֶג הָיָה מְנַצֵּץ וְחוֹרֵק בְּאוֹר פְּנִסִים וְרֵד.
 נֶס כְּלִשְׁהוּ הָיָה כְּבֹר חָיִב לְקָרוֹת.

(בְּשֶׁלֶג הַכּוֹכָבִים הַזֶּה,
 בֵּין טַנְנַבְּאוּם יָרַק לְטַנְנַבְּאוּם כָּחַל, יִקְרִי,
 לֹא חֲכָמָה גְדוֹלָה לְהֶאֱמִין לְנוֹצְרִי.
 אֲנִי מִתְרַשָּׁמֶת הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמִּי שֶׁהֵלֶךְ אַחֲרָיו
 בְּשִׁבְלֵי הָעוֹזִים בְּגַלְלִיל, בְּשָׂרַב
 בְּמַדְבַּר יְהוּדָה, בְּאַבְקֵי שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם, צֶהַב תְּמִיד.
 זֶה דְרֵשׁ דְּמִיּוֹן אֲמַתִּי, יִלְדָה חִלּוּמִית.)

וּבִכְנֹן, הַשֶּׁלֶג חָרַק "קְרוּק־קְרוּק", כְּמוֹ אֵיזוּ יוֹנָה נִסְתַּרְתָּ.
 הוּא עוֹשֶׂה אֶת זֶה גַם עֲכָשׁוּ בְּעִיר לְגַמְרֵי אַחֲרֵת.
 אֲזוּ הוּא מְדַד זְמַנִּים, כְּמוֹ שְׁעוֹן מִתְקַתֵּק, כְּמוֹ סֵרֵט
 מְגַנְטִי שֶׁמִתְגַּלְגֵּל בְּקִסְטָה. קִלְטָת. קִצְרָת.

קצרת של חפץ נחנק. קרויק-קרויק-קרויק, טרר-טרר-טרר.
ארבעה רבעים מתקצרים לזנב של שיר,
לנוצה האחת שתפסנו מצפור האש.

ובכן, השלג הפך לשיש נוצץ בערך ביש.
היה צריך לעלות הביתה. בבית תקתק שעון.
אתם בקשי קוראים שעון. אבל כוכבים יש מיליון,
אפשר לקרא כוכבים. החלל לא ישבר אף לב:
רק מה שאינסופי, לא יכול לאכזב.

כל השאר... כל השאר משתנה. כל שרוף שנקשר
ונפרם. אתם בקשי קושרים שרוכים, כי זה מיתר.
המקום הוא אחר וסופי ואיננו קים.
כבר שנים שאין לנו רדיו או גפרורים. אין שלג, אבל יש ים.
קתדרלה ימית ובית כנסת צנוע מחול.
איזה נס תגלו לא מתחת לטננבאום כחל?
איזה פלא יצליח להסתתר מהשמש הזאת?
ועל אילו שעות יצעדו רגליכם הרזות?
מה אתם כבר יודעים מספרי החלל שלכם
על אמכם, שנוסעת בזמן, שמכפיל וסוכם
את עצמו? אתם בטוח יודעים עלי איזה דבר,
כי מצאתם צ'בורשקה ישן וידעתם לומר:
"זה נראה כמו חפץ מהמאה העשרים."
כמו לחלם חלומות לא שלך, או כמו להרים
אבן ולגלות שהיא הגיעה מהחלל החיצון.
אני אמא נוסעת בזמן במסלול אלכסון:
ממקום לא קים ומזמן שקשה לדמין,
שם השלג נוצץ, וכל חפץ חמים מזדמן –
מהמאה העשרים, אחרי שמעט נרגעה,
משנת אלף תשע מאות משהו, ומשעה
יש בערב, כשנס מתאסף למעלה בחלון שצועק ארגמן.
אני אמא נוסעת בזמן, נוסעת בזמן.